

Sygn. akt VIII U 109/22

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13.12. 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił M. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z pobytem w obozie hitlerowskim. W uzasadnieniu wskazano, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS uznano, że niezdolność do pracy wnioskodawcy nie pozostaje w związku z działalnością kombatancą.

/decyzja k.12 plik I akt ZUS/

W ustawowym terminie M. K. wniósł odwołanie od powyżej decyzji, uznając, że jest niezgodna ze stanem faktycznym.

/odwołanie k.3/

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

/odpowiedź na odwołanie k.4/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. K. urodził się (...) W dniu 6.09.2021 r złożył wniosek o rentę osoby represjonowanej (inwalida obozowy).

/okoliczności bezsporne/

Wnioskodawca korzysta z uprawnień kombatanczkich w związku z pobytem w obozie hitlerowskim w lipcu 1943 r. Okres ten został wykazany w zaświadczeniu urzędu do spraw kombatantów i osób represjonowanych. Przez 22 miesiące przebywał także z rodzicami w obozie pracy.

/decyzja – k. 5 akt ZUS, zaświadczenie – k. 4 akt ZUS opinia – k. 8 akt ZUS/

Wnioskodawca był niezdolny do służby wojskowej w czasie pokoju.

/bezsportne, książeczka wojskowa/

Orzeczeniem z dnia 8.10. 2021 r. lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że wnioskodawca jest trwale niezdolny do pracy, a niezdolność ta nie pozostaje w związku z działalnością kombatancą.

/opinia lekarska k.9 akt ZUS/

Od powyższego orzeczenia wnioskodawca złożył sprzeciw.

/okoliczność bezsporna/

Komisja Lekarska ZUS Orzeczeniem z dnia 4.11. 2021 r. stwierdziła, że wnioskodawca jest trwale niezdolny do pracy, a niezdolność ta nie pozostaje w związku z działalnością kombatancą

/opinia lekarska – k.11 akt ZUS/

Powyższe orzeczenie legło u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

/decyzja k.12/

U wnioskodawcy z punktu widzenia neurologa rozpoznano zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne odcinka szyjnego, piersiowego i lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa z przewlekłym zespołem bólowym, zawroty głowy

naczyniopochodne. Stwierdza się całkowitą niezdolność do pracy z przyczyn neurologicznych. Daty jej powstania z przyczyn neurologicznych nie da się ustalić, ale nie pozostaje ona w związku z pobytem w obozie hitlerowskim w lipcu 1943 r. Wnioskodawca do czasu uzyskania emerytury pracował w zawodzie jako technik – elektroenergetyk. Wnioskodawca ma przyznany znaczny stopień niepełnosprawności z przyczyn okulistycznych i układu ruchy na stałe.

/pisemna opinia biegłego neurologa – k. 16-19, opinia uzupełniająca – k. 143/

U wnioskodawcy z punktu widzenia pulmonologa rozpoznano włóknienie śródmiąższowe płuc, utrwalone zmiany pogrążlicze o charakterze drobnych zwłóknień w płucach i zwapnień węzłach chłonnych wnęk płuc bez upośledzenia sprawności wentylacyjnej płuc. Stwierdzone choroby układu oddechowego nie powodują niezdolności do pracy w związku z pobytem w obozie hitlerowskim. Zmiany pogrążlicze mogą mieć związek z pobytem w obozie i przebyta w związku z tym gruźlicą płuc, która została wyleczona samoistnie. Zmiany te nie powodują niezdolności do pracy. Zmiany te mają charakter stabilny i trwałe, były obecne podczas pracy zawodowej. Pozostałe zmiany nie mają związku z pobytem w obozie.

/pisemna opinia biegłego pulmonologa – k. 54-57, opinia uzupełniająca – k. 165/

Z punktu widzenia psychiatry u wnioskodawcy rozpoznano zaburzenia lękowe. Leczony psychiatrycznie ambulatoryjnie od 26.02.2020 r. W PZP stwierdzano inne zaburzenia lękowe związane z pobytem w dzieciństwie w obozie w Niemczech. Badany bez objawów psychotycznych, bez istotnych zaburzeń nastroju, nie jest upośledzony umysłowo ani otepiały. Jeżeli wnioskodawca pracował do 2001 r to trudno uznać aby do tego czasu stał się niezdolny do pracy. Zapewne istnieje związek zaburzeń lękowych z pobytem w obozie hitlerowskim, ale zaburzenia lękowe o poziomie nerwicowym same w sobie nigdy nie spowodowałyby długotrwałej niezdolności do pracy. Wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy nie z powodu zaburzeń lękowych lecz z powodu licznych schorzeń somatycznych.

/pisemna opinia biegłego psychiatry – k.66 -68/

Z punktu widzenia okulisty u wnioskodawcy rozpoznano stan po operacji zaćmy wikłającej soczewek obu oczu, wysoką krótkowzroczność degeneracyjną siatkówek obu oczu. Brak podstaw do uznania, że całkowita niezdolność do pracy pozostaje w związku z pobytem w obozie. Brak dokumentacji leczenia sprzed 2009 r. Występowanie wady wzroku w postaci wysokiej krótkowzroczności degeneracyjnej i niedowidzenie spowodowane zmianami w siatkówkach na tle wysokiej krótkowzroczności. Wysoka krótkowzroczność jest uwarunkowaną genetycznie chorobą degeneracyjną. Mimo istnienia wady wzroku wnioskodawca pracował jako elektroenergetyk, monter elektryk, specjalista pomiarów po montażowych do 2011 r. Znaczny stopień niepełnosprawności od 27.01.2009 r, brak dokumentacji pozwalającej uznać istnienie niepełnosprawności od wczesnego dzieciństwa.

/pisemna opinia biegłego okulisty – k. 127 -128, opinia uzupełniająca – k. 175//

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów w postaci orzeczenia lekarza orzecznika i komisji lekarskiej ZUS oraz wniosku o przyznanie renty.

Celem weryfikacji stanowiska wnioskodawcy Sąd dopuścił, z uwagi na rodzaj występujących u niego schorzeń, dowód z opinii biegłych sądowych z dziedziny neurologii, pulmonologii, psychiatrii oraz okulistyki. Biegli, po przeprowadzeniu stosownych badań i analizie dostępnej dokumentacji lekarskiej, w złożonych opiniach odnieśli się szczegółowo do występujących u niego schorzeń i ocenili ich znaczenie dla zdolności wnioskodawcy do pracy oraz związku niezdolności z działalnością kombatancką. Biegli w sposób jasny i precyzyjny odpowiedzieli na postawione im pytania, wskazując szczegółowo podstawy dokonanych w opinii ustaleń. Biegli sądowi z dziedziny neurologii, pulmonologii i okulistyki odpowiadając na podnoszone przez ubezpieczonego zarzuty do opinii, wyjaśnili w ramach pisemnych opinii uzupełniających wszelkie wątpliwości i zastrzeżenia. Dalszych wniosków dowodowych w zakresie dowodu z opinii biegłych strony nie zgłaszały. Kolejne zastrzeżenia wnioskodawcy koncentrowały się na subiektywnym przekonaniu wnioskodawcy o związku aktualnych schorzeń z pobytem w obozach, co nie znalazło obiektywnego potwierdzenia w dokumentacji medycznej.

Fakt, że wydana w sprawie opinia biegłych nie ma treści, odpowiadającej skarżącemu, nie może mieć w tym wypadku znaczenia. Odmiennie stanowisko oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania, jak strona. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem SN potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Niezadowolenie strony z opinii biegłego nie uzasadnia powołania innego biegłego (wyrok SN z dnia 5 czerwca 2002 roku I CR 562/74 LEX nr 7607; wyrok SN z dnia 4 sierpnia 1999 roku I PKN 20/99 OSNP 2000/22/807). W ocenie Sądu złożone opinie biegłych, są w pełni fachowe, odpowiadają zakreślonej tezie dowodowej i nie zawierają żadnych braków, są jednoznaczne, zbieżne i wzajemnie się uzupełniające. Wobec powyższego brak było podstaw do kontynuowania postępowania dowodowego. Wydane opinie nie pozostają w sprzeczności z zapisem w książeczce wojskowej co do braku zdolności do służby w czasie pokoju, albowiem zapis ten nie jest równoznaczny z niezdolnością do pracy. Nadto wnioskodawca był zdolny do pracy, albowiem świadczył ją do momentu skorzystania z uprawnień emerytalnych. Podnoszony przez wnioskodawcę brak dokumentacji medycznej z wcześniejszego okresu także nie ma wpływu na rozstrzygnięcie, albowiem to na wnioskodawcy spoczywa obowiązek dostarczenia takiej dokumentacji. Nadto brak dokumentacji może przemawiać za przyjęciem stwierdzenia, że w przeszłości dolegliwości wnioskodawcy nie były nasilone, skoro nie było konieczności korzystania z pomocy lekarskiej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy jest niezasadne.

Zgodnie z ustawą z dnia 24.01.1991 r o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego /Dz.U. 2022 poz.2039 t.j./, art. 3 do okresów działalności kombatanckiej lub równorzędnej z działalnością kombatancką zalicza się również czas przebywania:

1)

w niewoli lub obozach internowanych oraz w obozach podległych Głównemu Zarządowi do Spraw Jeńców Wojennych i Internowanych ((...)) NKWD, a od marca 1946 r. (...) ZSRR, i obozach podległych Wydziałowi O. K.-Filtracyjnych NKWD, a od marca 1946 r. (...) ZSRR, spowodowanego działalnością kombatancką, o której mowa w art. 1 ust. 2;

2)

w hitlerowskich więzieniach, obozach koncentracyjnych i ośrodkach zagłady oraz w innych miejscach odosobnienia, w których warunki pobytu nie różniły się od warunków w obozach koncentracyjnych, a osoby tam osadzone pozostawały w dyspozycji hitlerowskich władz bezpieczeństwa, a także w więzieniach i poprawczych obozach pracy oraz poprawczych koloniach pracy podległych Głównemu Zarządowi O. i K. Poprawczych (GUŁag) NKWD, a od marca 1946 r. (...) ZSRR, a także w więzieniach lub innych miejscach odosobnienia na terytorium Polski - spowodowanego działalnością, o której mowa w art. 1 ust. 2 i art. 2.

Zgodnie z art. 4 przepisy ustawy stosuje się również do osób, które podlegały represjom wojennym i okresu powojennego. Represjami w rozumieniu ustawy są okresy przebywania:

1)

z przyczyn politycznych, narodowościowych, religijnych i rasowych:

a)

w hitlerowskich więzieniach, obozach koncentracyjnych i ośrodkach zagłady,

b)

w innych miejscach odosobnienia, w których warunki pobytu nie różniły się od warunków w obozach koncentracyjnych, a osoby tam osadzone pozostawały w dyspozycji hitlerowskich władz bezpieczeństwa,

c)

w innych miejscach odosobnienia, w których pobyt dzieci do lat 14 miał charakter eksterminacyjny, a osoby tam osadzone pozostawały w dyspozycji hitlerowskich władz bezpieczeństwa;

2)

z przyczyn narodowościowych i rasowych w gettach;

3)

z przyczyn politycznych, religijnych i narodowościowych:

a)

w więzieniach oraz poprawczych obozach pracy i poprawczych koloniach pracy podległych Głównemu Zarządowi O. i K. Poprawczych NKWD, a od marca 1946 r. (...) ZSRR,

b)

na przymusowych zesłaniach i deportacji w ZSRR;

4)

w więzieniach lub innych miejscach odosobnienia na terytorium Polski na mocy skazania w latach 1944-1956, na podstawie przepisów wydanych przez władze polskie, przez sądy powszechne, wojskowe i specjalne albo w latach 1944-1956 bez wyroku - za działalność polityczną bądź religijną, związaną z walką o suwerenność i niepodległość.

2.

Przepisy ustawy stosuje się także do osób, które jako dzieci zostały odebrane rodzicom w celu poddania eksterminacji lub w celu przymusowego wynarodowienia.

Zgodnie z art. 5 okresy, o których mowa w art. 1 ust. 2 oraz w art. 2-4, ustala się w miesiącach. W przypadku braku danych do ustalenia takiego okresu, przyjmuje się okres.

Zgodnie z art. 12 ustawy kombatantom będącym inwalidami wojennymi lub wojskowymi przysługują świadczenia pieniężne i inne uprawnienia przewidziane w przepisach ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2021 r. poz. 1656 oraz z 2022 r. poz. 655). (art. 2 ust. 1 pkt 1 przewiduje rentę inwalidzką (rentę z tytułu niezdolności do pracy)

2.

Świadczenia pieniężne i inne uprawnienia przewidziane w przepisach ustawy, o której mowa w ust. 1, z wyłączeniem uprawnień określonych w art. 12a i art. 23b tej ustawy, przysługują na zasadach określonych w tych przepisach również:

1) osoby, które zostały uznane za niezdolne do pracy wskutek niezdolności do pracy pozostającej w związku z pobytem w miejscach, o których mowa w art. 3 i art. 4 ust. 1;

Za niezdolność do pracy pozostającą w związku z pobytem w miejscach, o których mowa w art. 3 i art. 4 ust. 1, uważa się niezdolność do pracy będącą następstwem zranień, kontuzji lub innych obrażeń lub chorób powstałych w związku z tym pobytem.

Związek zranień, kontuzji lub innych obrażeń lub chorób z pobytem w miejscach, o których mowa w art. 3 i art. 4 ust. 1, a także związek niezdolności do pracy z takim pobytem ustala lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Dokumentem potwierdzającym prawo do korzystania z uprawnień, o których mowa w ust. 1, jest legitymacja osoby represjonowanej wystawiona przez organ rentowy.

Zgodnie z art. 17 do ustalania wysokości świadczeń, o których mowa w art. 15 i art. 16, oraz w innych sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Nabycie prawa do świadczenia z przepisów o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych przez osobę represjonowaną nie wynika z samego faktu podlegania represjom, ale wymaga wykazania związku przyczynowego, a więc tego że stwierdzona niezdolność do pracy pozostaje w bezpośrednim związku z pobytem w miejscach represjonowania i jest następstwem schorzeń pozostających w związku z tym pobytem./wyrok SA w Warszawie z dnia 27.01.2022 r, III AUa 149/20./

Zgodnie z art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2021 r., poz.291) niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1).

Oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia: daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji, celowości przekwalifikowania zawodowego dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik Zakładu, zwany dalej "lekarzem orzecznikiem" (art. 14 ust. 1).

W rozpoznawanej sprawie przedmiotem sporu było, czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy oraz czy ta niezdolność ma związek z działalnością kombatancą.

Sąd na podstawie zebranego materiału dowodowego, a w szczególności na podstawie opinii biegłych ustalił, że:

- u wnioskodawcy z punktu widzenia neurologa rozpoznano zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne odcinka szyjnego, piersiowego i lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa z przewlekłym zespołem bólowym, zawroty głowy naczyńopochodne. Stwierdza się całkowitą niezdolność do pracy z przyczyn neurologicznych. Daty jej powstania z przyczyn neurologicznych nie da się ustalić, ale nie pozostaje ona w związku z pobytem w obozie hitlerowskim w lipcu 1943 r. Wnioskodawca do czasu uzyskania emerytury pracował w zawodzie jako technik – elektroenergetyk. Wnioskodawca ma przyznany znaczny stopień niepełnosprawności z przyczyn okulistycznych i układu ruchu na stałe

- u wnioskodawcy z punktu widzenia pulmonologa rozpoznano włóknienie śródmiąższowe płuc, utrwalone zmiany pogrążlicze o charakterze drobnych zwłóknień w płucach i zwapnień węzłach chłonnych wnęk płuc bez upośledzenia sprawności wentylacyjnej płuc. Stwierdzone choroby układu oddechowego nie powodują niezdolności do pracy w związku z pobytem w obozie hitlerowskim. Zmiany pogrążlicze mogą mieć związek z pobytem w obozie i przebyta w związku z tym gruźlicą płuc, która została wyleczona samoistnie. Zmiany te nie powodują niezdolności do pracy. Zmiany te mają charakter stabilny i trwałe, były obecne podczas pracy zawodowej. Pozostałe zmiany nie mają związku z pobytem w obozie.

- z punktu widzenia psychiatry u wnioskodawcy rozpoznano zaburzenia lękowe. Leczony psychiatrycznie ambulatoryjnie od 26.02.2020 r. W PZP stwierdzano inne zaburzenia lękowe związane z pobytem w dzieciństwie w obozie w Niemczech. Badany bez objawów psychotycznych, bez istotnych zaburzeń nastroju, nie jest upośledzony umysłowo ani otepiały. Jeżeli wnioskodawca pracował do 2001 r to trudno uznać aby do tego czasu stał się niezdolny do pracy. Zapewne istnieje związek zaburzeń lękowych z pobytem w obozie hitlerowskim, ale zaburzenia lękowe o poziomie nerwicowym same w sobie nigdy nie spowodowałyby długotrwałej niezdolności do pracy. Wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy nie z powodu zaburzeń lękowych lecz z powodu licznych schorzeń somatycznych.

- z punktu widzenia okulisty u wnioskodawcy rozpoznano stan po operacji zaćmy wikłającej soczewek obu oczu, wysoką krótkowzroczność degeneracyjną siatkówek obu oczu. Brak podstaw do uznania, że całkowita niezdolność do pracy pozostaje w związku z pobytem w obozie. Brak dokumentacji leczenia sprzed 2009 r. Występowanie wady wzroku w postaci wysokiej krótkowzroczności degeneracyjnej i niedowidzenie spowodowane zmianami w siatkówkach na tle wysokiej krótkowzroczności. Wysoka krótkowzroczność jest uwarunkowaną genetycznie chorobą degeneracyjną. Mimo istnienia wady wzroku wnioskodawca pracował jako elektroenergetyk, monter elektryk, specjalista pomiarów po montażowych do 2011 r. Znaczny stopień niepełnosprawności od 27.01.2009 r, brak dokumentacji pozwalającej uznać istnienie niepełnosprawności od wczesnego dzieciństwa.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika więc, że rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia pozostają w części w związku z pobytem w obozie (zmiany pogrążlicze i zaburzenia lękowe), ale nie powodują one niezdolności do pracy z uwagi na stopień zaawansowania, albo powodują całkowitą niezdolność do pracy (okulistyczne, neurologiczne), ale nie pozostają w związku przyczynowym z pobytem w obozie.

Wskazać w tym miejscu należy, że przy ocenie opinii biegłych lekarzy, Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. Odmiennie ustalenie w tej mierze może być dokonane tylko na podstawie opinii innych biegłych lekarzy, jeżeli ich opinia jest bardziej przekonywująca oraz wszechstronnie przedstawia kwestię nasuwającą wątpliwości w sprawie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87).

Wskazać w tym miejscu należy, że o nabyciu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie mogą przesądzać subiektywne odczucia osoby ubezpieczonej. Również sam fakt stwierdzenia choroby nie jest równoznaczny z nabyciem prawa do renty, w tym przypadku dla osób represjonowanych. Istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi bowiem samodzielnej przyczyny uznania częściowej niezdolności do pracy, choć może wymagać czasowych zwolnień lekarskich. O niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Jeżeli zatem stan zdrowia nie powoduje naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, brak jest prawa do tego świadczenia (por. wyrok SN z dnia 12 lipca 2005, sygn. akt II UK 288/04, publ. OSNP 2006/5-6/99; wyrok SN z dnia 1 grudnia 2000 roku, sygn. akt II UKN 113/00, publ. OSNP 2002/14/343; wyrok SA w Szczecinie z dnia 17 marca 2016 roku, sygn. akt III AUa 546/15, LEX nr 2090464).

Bez znaczenia pozostaje także dysponowanie przez wnioskodawcę orzeczenia o niepełnosprawności. Na marginesie należy tylko podnieść, że pojęcie niepełnosprawności na gruncie ustawy z 27.08.1997 r. (Dz.U 2016 poz 2046) o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie pokrywa się z pojęciem

niezdolności do pracy w rozumieniu ustawy emerytalnej. W wyroku z dnia 20 sierpnia 2003 r. (II UK 386/02 OSNP 2004/12/213), Sąd Najwyższy odnosząc się do obu pojęć wskazał, iż na gruncie obowiązującego prawa nie ma podstaw do ich utożsamiania. Różnice występują zarówno w płaszczyźnie definicyjnej (pojęcie niezdolności do pracy, zawarte w ustawie o emeryturach i rentach z FUS jest inne niż pojęcie niepełnosprawności, zawarte w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych), jak i w zakresie orzekania o każdym z tych stanów. Są one też przesłanką do przyznania innego rodzaju świadczeń (uprawnień). Niepełnosprawność sama przez się nie zawsze uniemożliwia świadczenie pracy. Bezpodstawne jest stanowisko jakoby podobne były przesłanki z jednej strony orzekania o niepełnosprawności, a z drugiej strony ustalania niezdolności do pracy jako jednego z warunków świadczeń rentowych z prawa ubezpieczenia społecznego. Niepełnosprawność jako przesłanka materialnoprawnych i proceduralnych mechanizmów rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz szczególnej ochrony zatrudnienia, stanowi odrębny przedmiot regulacji w obrębie prawa socjalnego (por. z 27 sierpnia 1997 r.). Odrębności tej nie usuwają, wynikające z art. 5 ustawy z 27 sierpnia 1997 r., normatywne ustalenia skutków w zakresie rehabilitacji w odniesieniu do orzeczeń lekarza orzecznika ZUS o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy. Z tego powodu osoby, w stosunku do których wydane zostały orzeczenia o niezdolności do pracy są traktowane na równi z osobami uzyskującymi specjalną ochronę prawa socjalnego z zakresu rehabilitacji i zatrudnienia w szczególnych warunkach. Nie ma natomiast podstawy prawnej stanowisko jakoby ustalenie warunków do świadczeń rehabilitacyjnych i szczególnego zatrudnienia powodowało równocześnie konsekwencje prawne w zakresie świadczeń przewidzianych ustawą emerytalno-rentową. /Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2004 r. II UK 68/04 LEX nr 979180/.

Mając powyższe na względzie Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, orzekając jak sentencji wyroku.